

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. Бургас, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **КАПКА АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120200356 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод жалбата на П. Х. М. с ЕГН: ***** , чрез пълномощник – адв. З. М. – БАК, с посочен съдебен адрес: ***** , против Наказателно постановление № 22-0000552/09.01.2023 г., издадено от директор на РД „АА“ - Бургас, с което за нарушение на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 от 02.08.2022 г. на МТС и на основание чл. 178б, ал. 5, т. 1 ЗДвП на жалбоподателя е наложена „Глоба“ в размер на 500 лева.

С жалбата се иска отмяна на постановлението. Посочва се, че не са спазени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, доколкото цитираната за нарушена правна норма е бланкетна, а в АУАН и НП не е изрично посочено, кое точно правило за поведение, от кой нормативен акт е било нарушено от жалбоподателя. На следващо място се застъпва, че не е посочена дата на извършване на нарушението, както и че неправилно е била приложена санкционната норма на чл. 178б, ал. 5, т. 1 ЗДвП. Възразява се и срещу неправилно определения субект на отговорността, а под евентуалност се пледира за квалифициране на нарушението като маловажно с прилагането на чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М. - БАК, която поддържа жалбата по изложените в нея доводи, които допълва и доразвива. Претендира присъждането на разноси.

Наказващият орган се представлява от служител с юридическо образование – А. М., която оспорва жалбата. Посочва, че в АУАН и НП ясно е посочено, че жалбоподателят е нарушил, въведения от министъра на образованието и науката, Стандарт, като воденето на учебния картон е било формално и нерегулярно. Счита, че НП е правилно и законосъобразно, като в случая не може да се приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Претендира разноски, а под евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В представени писмени бележки А. М. доразвива доводите си за правилност на санкционния акт и неоснователност на жалбата.

В съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда се изразява становище за неоснователност на жалбата. Под евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, тъй като НП е било връчено на 13.01.2023 г., а жалбата е депозирана на 24.01.2023 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 07.12.2022 г. в хода на извършвана комплексна проверка на учебен център за обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС - „Маркоза“ ООД св. С. А. – инспектор към РД „АА“ – Бургас, установила, че в учебен картон № 4012004/16.02.2022 г. на кандидата Златко Полонов – обучаващ се индивидуално за придобиване на правоспособност за управление на МПС от кат. „С + Е“, не са попълнени няколко графи, касаещи вътрешния изпит, а именно: липсвало отразяване на дата, оценка, провел изпита (фамилия) и подпис. При тези факти свидетелката преценила, че ръководителят на учебната дейност – жалбоподателят М., е нарушил воденето на учебния картон, което е нарушение на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37, поради което и на 16.12.2022 г. съставила срещу него АУАН с № 325109, описвайки горните факти и давайки им посочената правна квалификация.

Актът бил предявен на жалбоподателя, който получил препис от него срещу подпис, заявявайки, че оспорва констатациите в документа. В срока по чл. 44 ЗАНН писмени възражения не били депозираны.

В следствие на 09.01.2023 г., въз основа на акта за установяване на нарушението било издадено атакуваното наказателно постановление, в което АНО възприел фактическата обстановка, описана в акта, както и правната квалификация на деянието. На основание чл. 178б, ал. 5, т. 1 от ЗДвП жалбоподателят бил санкциониран с „Глоба“ в размер на 500 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от гласните и писмените доказателства събрани в хода на съдебното производство, които са безпротиворечиви и кредитирани от съда изцяло. Съдът счита, че няма основания да не бъдат кредитирани показанията на актосъставителя. Като цяло между страните няма спор по фактите.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание/санкция и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателно постановление е издадено от компетентен орган в срока по чл. 34 от ЗАНН. Въпреки това, при извършена служебна проверка на НП и АУАН настоящият съдебен състав намира, че са налице съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на двата процесуални документа, които ограничават правото на защита на жалбоподателя, като съображенията за това са следните:

На първо място, не са спазени императивните изисквания на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, като и актосъставителят, и наказващият орган, не са изписали конкретната правна норма, която е била нарушена. Това е така, тъй като отговорността на М. е била

ангажирана за нарушение на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на МТС, която разпоредба гласи, че ръководителят на учебната дейност в учебните центрове за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС е длъжен да осигурява спазването на изискванията на учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС по чл. 153, т. 1 ЗДвП при извършване на обучението. Приложената санкционна норма на чл. 178б, ал. 5, т. 1 от ЗДвП пък предвижда да се наказва с глоба от 500 лв. ръководител на учебната дейност в учебните центрове за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, който не осигури спазването на изискванията на учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност по чл. 153, т. 1 при извършване на обучението.

Посочената по-горе разпоредба на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г., под която е подведено установеното нарушение и е ангажирана отговорността на жалбоподателя е бланкетна и най-общо въвежда задължение за спазване на изискванията на учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС по чл. 153, т. 1 от ЗДвП. Затова квалифицирайки деянието контролните органи е следвало да конкретизират съответните изисквания на учебната документация, към които препраща чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. и които се твърди, че не са били спазени от нарушителя.

В чл. 153, т. 1 от ЗДвП е предвидено, че Министерът на образованието и науката утвърждава учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторни превозни средства. Изискванията за учебната документация се съдържат в **Заповед № РД-09-108/24.08.2007 г.** на министъра на образованието и науката, с която е утвърдена учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категориите: М, А, В, С, Д, В + Е, С + Е, Д + Е, Ткт, Ттб и Ттм и подкатегиите А1, В1, С1, Д1, С1 + Е и Д1 + Е. Заповедта е публикувана на сайта на Министерството на образованието и науката (<https://www.mon.bg/bg/1739>). От издаването си през 2007 г. до декември 2022 г. тази заповед е претърпяла много допълнения и изменения (със Заповеди № 09-1188/15.10.2008 г., № 09-193/11.02.2011 г., № 09-1258/07.09.2011г., № 09-54/18.01.2013 г., № 09-495/03.04.2014 г., № 09-37/19.01.2016 г., № 09-2063/28.12.2016 г. и Заповед № РД 09-2900/15.11.2019 г., като последната е била отменена със Заповед № РД 09-5973/23.12.2022 г.), като са били включвани отделни изисквания към продължителността на провеждане на обучението за придобиване на правоспособност за управление на МПС и отделните модули – по теоретично и практическо обучение. От съдържанието на Заповедта се установява, че включва: „Стандарт за обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория "С+Е", който пък в множество подточки в т. 7 описва Задължителната документация, използвана при обучението, а в множество подточки в т. 8 описва Организационно-методически изисквания към обучението. Наред с това в Заповедта са включени още Учебен план и множество други документи.

Тъй като учебната документация по чл. 153, т. 1 от ЗДвП включва различни изисквания към документооборота, продължителността на обучението, разпределението на отделните модули – теоретично обучение и практическо, то е било необходимо в наказателното постановление де се посочи кое от тези изисквания е нарушено от санкционираното лице. Това следва от изискването за точно и пълно описание на нарушението, което да съответства на приетата за нарушена разпоредба, съответно – от забраната нарушението да се извлича по пътя на тълкуването. Непосочването на конкретното правило за поведение, което е било нарушено прави невъзможен съдебния контрол, ограничава и правото на защита на наказаното лице, тъй като същото е лишено от възможността да разбере кое точно нормативно изискване не е спазило.

Следва дебело да се подчертае, че въпреки бланкетния характер на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 – нито в АУАН, нито в НП е посочен, кой конкретно нормативен акт въвежда задължение за отразяване на: „дата, оценка, провел изпита – фамилия, подпис – вътрешен изпит“ в учебния картон (поне по отношение на АУАН това е закономерно, доколкото в съдебното заседание актосъставителката посочи, че не знае къде точно са уредени тези реквизити, но предполага, че: „... се изискват в някоя наредба...“, поради което и съвсем логично не ги е посочила в акта). Това води до извода, че от една страна е нарушено грубо правото на защита на санкционирания, доколкото не е посочено, от къде произтича задължението, неизпълнението на което, според АНО е административно нарушение, а от друга страна – нарушава съществено изискването за пълно описание на фактите и цитиране на нарушените законови разпоредби.

На следващо място съдът установи, че в хода на административнонаказателното производство не са спазени и разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, а именно липсва задължителният реквизит „дата на нарушението“. Описано е кога е извършена проверката, но не и съответно датата на нарушението, която актосъставителят и наказващият орган са имали пълната възможност да установят и да посочат в случая (ако става дума за дата, която не може да се установи – то е трябвало поне да се посочи периода, в който е било извършено нарушението). В случая това не е сторено, а само е посочена датата на проверката, която обаче е крайно недостатъчна. Датата на нарушението е задължителен реквизит в акта и наказателното постановление и липсата ѝ представлява съществено нарушение на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Непосочването на датата на нарушението не само, че нарушава правото на санкционираното лице да научи точно за какво бива наказано, но прави невъзможна и преценката дали са изтекли сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

С оглед всичко казано по-горе, съдът счита, че в конкретния случай в хода на производството са били допуснати съществени пороци, които са довели до незаконосъобразност на санкционния акт, който поради тази причина следва да бъде отменен от съда.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който е поискал присъждането им. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие (л. 19), от който се доказва, че е бил заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лева с ДДС. По делото е направено възражение от АНО за прекомерност на адвокатския хонорар, като съгласно чл. 63д, ал. 2 ЗАНН - ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. От своя страна чл. 36 от Закона за адвокатурата препраща към чл. 18 от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който (в редакцията към сключване на договора) - ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата предвижда, че за защита по дела с определен интерес при интерес до 1000 лв. минималното възнаграждение е в размер на 400 лв. – т.е. в конкретния случай заплатеният хонорар е на границата на минималния предвиден, поради което и няма как да бъде допълнително намален от съда.

Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“- София (предвид чл. 2 от Устройствения правилник на агенцията, който предвижда, че същата е юридическо лице със седалище гр. София) да заплати сторените в настоящото производство разноски по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0000552/09.01.2023 г., издадено от директор на РД „АА“ - Бургас, с което за нарушение на чл. 24а, ал. 2, т. 1 от Наредба № 37 от 02.08.2022 г. на МТС и на основание чл. 178б, ал. 5, т. 1 ЗДвП на П. Х. М. с ЕГН: ***** е наложена „Глоба“ в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“- София да заплати на П. Х. М. с ЕГН: *****, съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____